

Dokter Herman Kuppers krijgt de "hart- en zielprijs"

Vorig jaar ontving hij de Fair Trade toffee, dit jaar viel hij weer in de prijzen: Dr Herman Kuppers kreeg samen met nog twee andere huisartsen de "*Hart- en Zielprijs*", een prijs door het Rode Kruis en Domus Medica uitgereikt aan huisartsen die opkomen voor kwetsbare groepen. "Ik ken geen huisarts die niet met hart en ziel werkt," relativeert Herman zijn prijs. "Mijn groot voorbeeld is Dr Kelchtermans uit Heusden die het Weyerke oprichtte." Dr Kuppers ontving de prijs voor zijn jarenlange inzet als dokter in India (Bubaneswar, Chennai en Delhi) waar hij 2 tot 3 keer per jaar naartoe reist om er te werken in de slums. Zijn hart gaat daarbij uit naar de gehandicapte kinderen.

Stoelen voor gehandicapte kinderen

Herman Kuppers: "De cheque van 2.000 euro gaan we besteden aan een deel-project van Ruchika: ik promoot aangepaste stoelen voor gehandicapte kinderen die nu meestal gewoon op een mat op de grond liggen en naar het plafond liggen te staren. . Een kind dat rechtop zit wordt een ander kind. Het ziet niet alleen meer, het krijgt ook meer waardigheid. Als ze op een stoel rechtop kunnen zitten zullen ze beter geïntegreerd zijn in het gezin en in de gemeenschap. Samen met mijn schoonbroer die een houthandel heeft gaan we eerst een prototype in mekaar zetten. Met een uitgewerkt plan gaan we dan overleggen met een werkkern van slummensen én gehandicapte kinderen, om samen met hen het prototype aan te passen aan hun context. In een Community Based Program wordt dan voor elk kind een aangepaste, individuele stoel gemaakt door de handarbeiders van de slum. Dit proces neemt veel tijd in beslag, maar het is het meest duurzaam. "

Vloek van de goden

"In de slums, maar ook in de "gewone" samenleving worden gehandicapte kinderen als een vloek van de goden aanzien. Ze zijn een reïncarnatie van een voorouder die iets verkeerd gedaan zou kunnen hebben. Het gezin beleeft dit als een vloek op de hele gemeenschap. Ze voelen dan ook schaamte en komen met die kinderen niet gauw naar buiten. Vaak worden deze kinderen bij de geboorte verborgen, gedood of verkocht en gebruikt om te bedelen (denk aan 'Slumdog Millionair'). Tien jaar geleden hebben we met Ruchika over dit thema gepraat in de slums. Stilaan kwamen mensen met een gehandicapt kind dan toch naar buiten. Nu bereiken we meer dan 300 van deze gezinnen."

Community Based Program

"Toen we merkten dat kine-oefeningen met deze kinderen door de ouders af en toe verwaarloosd werden, kwamen we op het idee van een speeltuin in de slum. Op een aangepaste schommel doen de kinderen namelijk spelenderwijs hun kine-oefeningen. Het duurde echter 4 jaar eer de eerste speeltuin een feit was. De gemeenschap moet eerst overtuigd zijn, en ieder gezin van de slum moet betrokken worden in bedenken, planning, constructie en evaluatie. Ze moeten de speeltuigen zelf vervaardigen. Ze deden dat met bamboe en recyclage van ijzer. Voor de onkosten gingen ze een microkrediet aan, waar elk gezin maandelijks 5 Roepi aan afbetaald. Nu zijn ze fier over hun speeltuin. Zeven vrouwen dragen de verantwoordelijkheid en houden toezicht. Hetzelfde proces zal gevolgd worden voor de aanmaak van de stoelen voor de gehandicapte kinderen. We noemen dit een 'Community Based Program.' Dankzij deze prijs kan dit deel-project voor aangepaste stoelen nu volop van start gaan."

Jef Lingier